

*Els vells costums
dels calamites
dins els joncars
interessaren
els presocràtics.*

Miquel Bauçà

Rebem un nou any a *Temps Moderns* i al Centre de Cultura amb promeses i compromisos conservadors, naturalment. Vells costums regiran el guió de les nostres actuacions, una mateixa línia editorial i un mateix estil pel que fa als cicles cinematogràfics: projeccions de clàssics combinades amb la incursió d'algunes realitzacions més d'aquesta època darrera que ens ha tocat viure.

Per iniciar el 2008, després de la reinauguració de les instal·lacions, un homenatge que restava pendent a Fernando Fernán Gómez, un home que va fer monocultiu a partir del seu caràcter polifacètic —director, actor, guionista, novel·lista adaptat—, cinema, cinema i més cinema. Seran set les pel·lícules que duen el seu segell, emmarcades dins un ventall que abasta des de l'any 1953 (*Esa pareja feliz*, Bardem i Berlanga agermanats) fins a l'any 1999 (*La lengua de las mariposas*, bon treball de José Luis Cuerda tot recolzat en Rafael Azón i Manuel Rivas). Enmig altres cinc títols: *Mambrú se fue a la guerra* (1986), *Mi hija Hildegart* (1977), *El viaje a ninguna parte* (1986), *El extraño viaje* (1964) i *El espíritu de la colmena* (1978). Aquestes dues darreres rivalitzen a l'hora d'elegir no ja la seva millor feina, sinó les millors pel·lícules del cinema espanyol. Tanmateix, abans i després de les dues fites cronològiques que obrin i tanquen el cicle, trobam encara més cinema *fernangómez*, tota una vida.

Anthony Mann amb tres pel·lícules —*Devil's doorway*, *The Tall Target* i *Side Street*— acompanyarà Fernan Gómez arrodonint el programa de projeccions del mes de gener. El retrobament amb el Centre de Cultura, després de gairebé nou mesos d'exili obligat cap a la pantalla de la sala Augusta, ofereix una oportunitat d'or per incloure un altre títol força atractiu que ens permetrà el retrobament també amb un habitual de *Temps Moderns*. José Luis Guérin ens durà *En la ciudad de Silvia*, una història de retrobament, en aquest cas a Estrasburg i alhora

d'allunyament dels interessos comercials —cent per cent comercials— dels empresaris cinematogràfics.

Una de freda i una de calenta, no pot faltar un cant nostàlgic i la reivindicació ja habitual als paradisos perduts. La sala Astoria, un dels locals clàssics desapareguts a la ciutat de Palma al llarg de les darreres dècades, obrirà novament al públic després de romandre dins la foscor absoluta per oferir ara..... un gran i nou espai comercial urbà. Ah!, les autoritats culturals, després d'anys de silenci cinematogràfic anuncien polítiques a favor del cinema de les illes.

*Devil's
Doorway*